



ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เยาวชนในระดัประถมศึกษาเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่งของชาติ เพราะต้องเติบโตขึ้นมาเป็นกำลังของชาติ เป็นผู้นำชาติบ้านเมืองไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในอนาคต และจะเป็นผู้สืบทอดวัฒนธรรมประจำชาติ จึงจำเป็นที่เยาวชนเหล่านี้จะต้องได้รับการพัฒนาให้มีคุณภาพ เช่น เกี่ยวกับการพัฒนาบ้านอื่น ๆ นักการศึกษาจึงเล็งเห็นถึงความจำเป็นที่บิดามารดา ครูอาจารย์ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเยาวชนของชาติ ควรหาวิธีการส่งเสริมพัฒนาการบ้านต่าง ๆ ทั้งทางกายภาพ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้ดำเนินไปอย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาคุณภาพของเยาวชน และต้องเป็นการศึกษาที่ส่งเสริมให้เกิดความเจริญงอกงามได้สมบูรณ์ทั้งทางกายภาพ พุทธิปัญญา และจริยธรรม (ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา 2526 : 6) จึงนับว่าการพัฒนาทางจริยธรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในภาวะปัจจุบัน ที่ต้องเร่งปลูกฝังเสริมสร้างให้เกิดกับเยาวชนไทย เพื่อให้เขาเหล่านั้นได้ตระหนักถึงความสำคัญที่จะมีบทบาททั้งในด้านการพัฒนาตนเอง พัฒนาชุมชน และพัฒนาประเทศ

คุณธรรมเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวที่ทำให้สมาชิกในสังคมหนึ่ง ๆ อยู่ร่วมกันด้วยสันติสุข สังคมจะอยู่ไม่ไถ่ถ้ามีคนที่มีความรู้ มีอาชีพและรายได้แต่ไม่มีคุณธรรม หรือมีผู้นำและผู้ตามที่ดีแต่ไม่มีคุณธรรม เยาวชนที่ขาดคุณธรรม นอกจากจะทำให้เกิดปัญหาสังคม เฉพาะหน้าซึ่งต้องแก้ไขแล้ว ยังจะทำให้เยาวชนกลายเป็นสมาชิกที่ขาดคุณสมบัติและสมรรถภาพที่จะจรรโลงสังคมที่ดีต่อไปในอนาคตด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ 2528 : 16) จริยธรรมจึงเป็นกลไกหนึ่งของสังคมที่ทำหน้าที่เป็นบรรทัดฐานของบุคคลในการที่จะสามารถดำรงชีวิตอย่างราบรื่น และเป็นสุข สุขุม อมรวิวัฒน์ (2527 : คำนำ) กล่าวว่า

สภาพสังคมปัจจุบันได้เกิดปัญหาขึ้นหลายด้าน ประเด็นที่ได้รับความวิพากษ์วิจารณ์กันมาก คือ ความตกต่ำเสื่อมโทรมของจิตใจมนุษย์ เมื่อความเจริญทางด้านวัตถุได้พุ่งขึ้นถึงขีดสุด และสนองค้นหาของมนุษย์จนเกินความต้องการพื้นฐานที่มนุษย์พึงมี ความเห็นแก่ได้ เห็นแก่ตัว การแย่งชิง การฉกฉวยโอกาสที่จะกอบโกยเอาผลประโยชน์ส่วนตัว โดยไม่คำนึงถึงความล้มละลายของส่วนรวมนั้น เกิดขึ้นให้เราใคร่ให้เห็นอยู่ทุกเมื่อเชื่อกันได้ มีนักคิดและนักปราชญ์ของไทยเรียกร้องให้ศีลธรรมกลับมา นักการศึกษาพยายามที่จะฝึกฝนธรรมะจิตใจของเยาวชนให้รู้จักชอบชั่วดีมากขึ้น พระสงฆ์พยอม ครู ผู้ปกครอง ทางที่ช่วยกันอบรมสั่งสอน กว้างหวังว่า การสอนศีลธรรมในโรงเรียนและในวัด จะเป็นเสมือนสายพานที่คอยเหนี่ยวรั้งและอุ้มชูให้เด็ก ๆ ของเราให้มีสภาพจิตใจที่เข้าถึงคุณงามความดีของชีวิต คลายความหยาบกระด้างลงไปโดยบาง

โรงเรียนควรจะมีการส่งเสริมการดำเนินชีวิตประจำวันของเยาวชนให้อยู่ในศีลธรรมจรรยาตามหลักศาสนาที่ตนนับถือ มีความสุจริต ยุติธรรม และประพฤติตนตามควรแก่วัย เพื่อเป็นรากฐานแห่งความร่มเย็นเป็นสุขในสังคม

ในการจัดการศึกษาของไทยตั้งแต่เริ่มการศึกษาในระบบโรงเรียนเป็นต้นมา รัฐได้เล็งเห็นความสำคัญของการจัดการศึกษากันจริงจังมาโดยตลอด โดยถือเป็นองค์หนึ่งของการจัดการศึกษาในแผนการศึกษาชาติมาทุกฉบับ ซึ่งจะเห็นได้จากนโยบายของรัฐบาลที่แถลงต่อสภา เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2526 เฉพาะในส่วนการศึกษา ดังนี้ "รัฐบาลมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาการศึกษา ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ เพื่อเสริมสร้างบุคคลให้มีความสำนึกและมีความรับผิดชอบต่อสังคม และตนเอง มีความคิดและมี ความสามารถในการประกอบอาชีพ มีจริยธรรม คุณธรรม วัฒนธรรม พลานามัย ระเบียบวินัย มีความรักและธำรงศิลปวัฒนธรรมความเป็นไทย ห่วงแทนแผ่นดินเกิด ตลอดจนมีความซามซึ้ง และสามารถมีส่วนร่วมในการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข" ในฐานะที่การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพของคนในสังคม เพื่อความเจริญก้าวหน้าและสันติสุขของสังคมเอง สถาบันโรงเรียนจึงเป็นแหล่งสำคัญในการพัฒนาจริยธรรม ดังคำกล่าวของนักการศึกษาเหล่านี้

ก๊อ สวัสดิ์พิพาณิชย์ (2523 : 7) มีความเห็นว่า "ถ้าเด็กที่เราสอน
 เกือบขึ้นเป็นพลเมืองก็ มีศีลธรรม มีความซื่อสัตย์ มีสัมมาคารวะ เป็นผู้เชื่อมั่นใน
 หลักธรรมเป็นอันดี และเป็นผู้มีความประพฤติเรียบร้อย จึงถือว่าโรงเรียนได้ทำหน้าที่
 สมบูรณ์แล้ว"

นากยา ภัทรแสงไทย (2524 : 49) กล่าวว่า "การศึกษาคณะธรรมนั้น
 เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ในโรงเรียนที่ปรากฏเป็นลักษณะหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรแฝง (Hidden Curriculum) และเป็นสิ่งซึ่งบูรณาการ
 อยู่ในโครงสร้างของหลักสูตร"

จอห์น ดีวีย์ (John Dewey 1968 : 18 - 19) มีความเห็นว่า
 โรงเรียนจะต้องรับผิดชอบต่อการศึกษาวชิรธรรมควบคู่ไปกับการให้ความรู้
 แก่นักเรียน ซึ่งถือเป็นหน้าที่โดยตรงของโรงเรียน และจะต้องเป็นแหล่ง
 สร้างจริยธรรมให้นักเรียน โดยจัดหาบทเรียนที่เกี่ยวกับสังคม สอนให้
 นักเรียนรู้จักการอยู่ร่วมกัน มีความเป็นมิตรต่อกันและความเข้าใจเกี่ยวกับ
 สังคมที่อยู่รอบตัว ตลอดจนเตรียมนักเรียนให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมด้วย
 ฉะนั้นสภาพของเรียนควรมีสภาพเหมือนชีวิตในสังคมจริง ๆ เพื่อนักเรียนจะได้
 รู้จักใช้เกณฑ์การตัดสินใจในค่านิยมธรรมเหมือนกับในสังคมภายนอก

ปัญหาเรื่องจริยธรรม เป็นปัญหาสากลของสังคมในประเทศที่กำลังพัฒนา
 ทุกแห่ง ในต่างประเทศได้มีการศึกษาพัฒนาการทางค่านิยมธรรม และการปลูกฝัง
 จริยธรรมของเด็ก โดยนักวิชาการ และนักจิตวิทยาที่สำคัญหลายท่าน โคลเบิร์ต
 นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน เป็นผู้หนึ่งซึ่งได้ศึกษาพัฒนาการทางค่านิยมธรรม พบว่า
 พัฒนาการทางจริยธรรมของมนุษย์นั้น ไม่ไ้บรรลุจุดสมบูรณ์ในบุคคลแค่อายุ 1 ปี
 จนถึง 15 ปี เท่านั้น โดยวิเคราะห์ค่าขอบของเขาวชนอเมริกัน อายุ 10 - 16 ปี
 เกี่ยวกับเหตุผลในการกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ในสถานการณ์ที่ขัดแย้ง
 ระหว่างความต้องการส่วนบุคคลและกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคม โคลเบิร์ตได้แบ่ง
 เหตุผลนี้ตามอายุของผู้ใช้เหตุผลเป็นชั้นตามลำดับดังนี้

- ชั้นที่ 1 ชั้นใช้หลักหลบหลีกการลงโทษ (2 - 7 ปี)
- ชั้นที่ 2 ชั้นใช้หลักแสวงหารางวัล (7 - 10 ปี)

- ชั้นที่ 3 ชั้นใช้หลักการทำความเข้าใจผู้อื่นเห็นชอบ (10 - 13 ปี)
 ชั้นที่ 4 ชั้นใช้หลักการกระทำตามหน้าที่ของสังคม (13 - 16 ปี)
 ชั้นที่ 5 ชั้นใช้หลักการทำตามคำมั่นสัญญา (16 ปี ขึ้นไป)
 ชั้นที่ 6 ชั้นใช้หลักอุดมคติสากล (ผู้ใหญ่)

(ดวงเดือน พันธุมนาวิน 2524 : 30)

โคลเบิร์ตได้เสนอแนะว่า การสอนจริยศึกษาให้แก่นักเรียนส่งเสริมการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมให้พัฒนาสูงขึ้น และการฝึกอบรมเยาวชนให้มีจริยธรรมคุณธรรมต่าง ๆ โดยวิธีบอกกล่าว การฝึกปฏิบัติ และการให้เลียนแบบ ซึ่งมีมาแต่โบราณจนกระทั่งทุกวันนี้ ไม่ทำให้เกิดผลแก่เยาวชนแต่ประการใด โดยเฉพาะผลในรูปอุปนิสัย และพฤติกรรมอิสระที่ถูกวิธี เขาเสนอให้สอนโดยเน้นความคิดสร้างสรรค์แทนการเชื่อฟัง วิธีสอนทำได้โดยการให้ประสบการณ์แก่เด็กให้อยู่ในสถานการณ์ที่ขัดแย้ง แล้วให้เด็กนำเหตุผลของตนมาใช้ตัดสินสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งเด็กควรมีส่วนร่วมในการถกเถียงอภิปราย เมื่อเด็กตระหนักว่าการให้เหตุผลสั้น ๆ ของตนไม่เหมาะสมกับความขัดแย้งนั้น ๆ ผู้สอนก็แนะนำเหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นสูงกว่าแก่เด็ก

จริยศึกษาเป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการเตรียมเยาวชนให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพของชาติ ดังนั้นกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้บรรจุเนื้อหาเกี่ยวกับจริยธรรมในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โดยจัดหัวข้อของจริยธรรมให้เป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 รวม 30 คุณธรรม (กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : 264 - 305) โดยมีเป้าหมายให้คุณธรรมเหล่านี้เป็นพื้นฐานสำคัญในเรื่องของการแก้ปัญหาที่ล่อจูงการยกระดับจิตใจของคนในสังคม ซึ่งในปัจจุบันปัญหาสังคมในเรื่องของคุณธรรมเป็นปัญหาสำคัญที่ค่อนข้างร้ายแค้นใจ ถึงแม้ว่าหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาจริยศึกษาจะได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น แต่เนื้อหาของหลักสูตรก็ได้รับการวิจารณ์อย่างกว้างขวาง นักการศึกษาที่ยังยึดในความคิดแบบเก่า ๆ บางกลุ่มก็ไม่เห็นด้วยกับเนื้อหาเหล่านั้น อ้างว่าเป็นปรัชญามากเกินไป สูงเกินไป ส่วนครูผู้สอนก็โอครวญว่าต้องทำการศึกษาค้นคว้ามากขึ้นและมีปัญหาในการผลิตสื่อการสอน ฯลฯ แต่ตรงกันข้ามกับนักเรียนซึ่งส่วนใหญ่กลับมีความรู้สึกที่พอใจ

เพราะได้เรียนสิ่งที่เหมาะสมกับระดับสติปัญญาของเธอ ได้มีโอกาสใช้และแสดงความคิดเห็น เกิดความสนใจในการค้นคว้าศึกษาเพิ่มเติมทั้งรูปแบบของหนังสืออ่านประกอบ ก็กระตุ้นให้เกิดความสนใจเรียนอีกด้วย ซึ่งนับว่าเป็นนิมิตหมายอันดีที่เราจะต้องยอมรับว่า การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้เป็นแนวโน้มที่ดี อันเป็นธรรมชาติที่คงมีทั้งผู้เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย (รุกขชาติ 2522 : 68 - 69) ปัญหาใหญ่ของหลักสูตรที่เปลี่ยนแปลงใหม่ คือ ชาคครูผู้สอนที่สามารถสอนตามหลักสูตรใหม่ ในอดีตครูสอนวิชาศีลธรรมมีหลายประเภทด้วยกัน แต่ส่วนมากมักเป็นครูที่อายุมากและเป็นคนเจ้าระเบียบ กุ๊กกึ่ง ผู้ที่เคยบวชเรียนมาแล้วบ้าง หรือครูที่ไม่รู้ว่าจะไปสอนวิชาอะไรเหล่านี้เป็นต้น ซึ่งลักษณะการสอนของครูเหล่านั้นเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอนวิชานี้ประสบความล้มเหลว เมื่อหลักสูตรเปลี่ยนแปลงไปก็จำเป็นต้องหาบุคลากรมารองรับหลักสูตรใหม่ บุคลากรที่มีอยู่คือ ครูที่เคยสอนวิชาศีลธรรมมาแล้ว เนื่องจากความเคยชินและความชำนาญในการสอนตามหลักสูตร เก่ามาเป็นเวลานานปี จึงก่อให้เกิดปัญหาอย่างมากในการเรียนการสอน

การฝึกอบรมจิตใจของเด็กในโรงเรียนตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน ทางจริยศึกษาไม่มีรูปแบบของตนเอง แต่ไปพึ่งรูปแบบการสอนของผู้อื่นในเรื่องอื่น ๆ เช่น ใช้วิธีการที่พ่อแม่เคยสั่งสอนลูก หรือใช้วิธีการสอนทางศาสนาซึ่งอาจจะเหมาะกับผู้ใหญ่ที่จิตใจเจริญมากกว่าเด็ก หรือครูจริยศึกษานำเอารูปแบบการสอนในวิชาการอื่น ๆ เข้ามาสอน เช่น สอนให้ท่องจำความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ ในวิชานี้ที่สอนกันคือความหมายของคุณธรรมและค่านิยมต่าง ๆ แต่ไม่สามารถสอนให้เด็กชอบและพอใจในคุณธรรมหรือไม่สามารถสอนให้เด็กเกลียดกลัวทุจริตได้ เพราะเป็นวิธีการที่ไม่ค่อยได้ใช้ในวิชาการอื่น ๆ แต่จำเป็นในการสอนจริยธรรม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน 2526 : 39 - 41)

การเรียนการสอนในโรงเรียน แม้ทางค่านวิชาการก็มีการสอนให้เด็กอ่านหนังสือออกเขียนหนังสือได้เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นการสอนหรือปลูกฝังความสามารถในการกระทำกรอ่านและการเขียนเมื่อจบการศึกษาระดับประถมศึกษาเด็กส่วนใหญ่จะสามารถอ่าน และสามารถเขียนตามจุดมุ่งหมาย แต่เมื่อออกจากโรงเรียนแล้วไม่มี

ผู้กระตุ้นให้ใช้ความสามารถนี้ ในเวลาไม่นานนักความสามารถนี้เมื่อไม่ได้ใช้ก็จะเสื่อมและสูญไป ดังที่ปรากฏว่าประชาชนไทยที่ได้รับการศึกษาปีละประมาณ 82 เปอร์เซ็นต์ แต่ที่อ่านออกและเขียนได้จริงไปตลอดชีวิตมีน้อยกว่านี้ ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะในโรงเรียนและนอกโรงเรียนไม่มีการปลูกฝังความอยากที่จะอ่านอยากที่จะเขียน แต่ที่อ่านและเขียนในโรงเรียนได้เพราะโดนครูบังคับให้ทำ เมื่อออกจากโรงเรียนไม่มีใครบังคับ และมองไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องอ่านต้องเขียนจึงไม่กระทำพฤติกรรมนี้ การเข้ารับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจึงส่งประโยชน์ได้ไม่เต็มที่ต่อชีวิตของประชาชนไทย ปัญหาทางด้านจริยศึกษาก็เช่นเดียวกัน และดูจะมีมากกว่า กล่าวคือในโรงเรียนได้มีการเรียนการสอนให้นักเรียนสามารถทำพฤติกรรมดี และสามารถละเว้นการทำความชั่ว แต่การสอนให้นักเรียนต้องการที่จะทำความดี และต้องการที่จะละเว้นการทำความชั่วนั้น ยังมีน้อย

การสร้างเสริมความต้องการที่จะกระทำพฤติกรรมที่พึงปรารถนา และต้องการที่จะละเว้นการกระทำที่ไม่พึงปรารถนา จึงเป็นหน้าที่ของโรงเรียนและของสถาบันสำคัญต่าง ๆ ในสังคม แต่จุดเริ่มต้นคือที่บ้านและโรงเรียน ฉะนั้นการพัฒนาความต้องการที่จะทำดีและการละเว้นความชั่วของนักเรียน จึงเป็นหน้าที่สำคัญอีกส่วนหนึ่งของโรงเรียนที่จะต้องทำควบคู่ไปกับการพัฒนาความสามารถในการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน จะเห็นได้ว่าการปลูกฝังและส่งเสริมลักษณะทางจิตใจเพื่อให้เกิดจริยธรรมและวัฒนธรรมที่ดีงามแก่นักเรียนนั้นเป็นการพัฒนาความต้องการกระทำในสิ่งที่ถูกต้องควรเป็นส่วนใหญ่ การพัฒนาจิตใจทางจริยธรรมจึงไม่ใช่เป็นเรื่องของครูจริยศึกษาเท่านั้น แต่เป็นเรื่องของโรงเรียนเป็นส่วนรวม และอาจกล่าวได้ว่าขณะนี้ทางโรงเรียนทำหน้าที่เพียงครึ่งเดียวของปริมาณที่ควรทำในการพัฒนาจริยธรรมของนักเรียน (ทองเคื่อน พันธมนาวิน 2526 : 41)

กรุงเทพมหานคร เป็นศูนย์กลางการศึกษา มีความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ทันสมัยแขนงต่าง ๆ และเป็นที่ยอมรับของคนหลายประเภท ขณะเดียวกันก็เป็นแหล่งที่เกิดคดีอาชญากรรมมากที่สุดสภาพของเมืองใหญ่ และมีแหล่งอบายมุขมากมายซึ่งเป็นข่าวทรมานสื่อมวลชนต่าง ๆ เป็นแหล่งที่เกิดความบกพร่องทางคุณธรรมจริยธรรม ของคนในสังคมเมืองหลวงปัจจุบัน ซึ่งตรงกับ สมพงษ์ จิตระดับ (2527:ก)

ที่มึความเห็นว่า

ปัจจุบันความเชื่อของการสร้างเขาวงกตให้เค็มโศกเป็นผู้นำใหญ่ที่ค้ำในอนาคค
เริ่มเกิดความไม่มั่นใจมากขึ้นบางประการ เพราะสภาพสังคม เศรษฐกิจ
ชีวิตความเป็นอยู่ ใ้รับการเปลี่ยนแปลงให้ยุ่งยากขึ้น มีความเจริญที่เป็น
แหล่งยั่วยุให้เกิดความทองการไม่มีที่สิ้นสุด ความเจริญทางคานาวัตถุ เริ่ม
เข้ามาครอบงำแทนที่แนวความคิดเกี่ยวกับทางคานาศาสนามากขึ้นทุกที่
จนเป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดสังคมที่มีคนมุ่งรักษายุดประโยชน์ของตนเอง
มากกว่าส่วนรวมมากขึ้น อุบธรรมกวาง ๆ ในการอยู่รวมกันใ้สังคมอย่าง
ปกติสุขกำลังถูกละทิ้งและชากการ เชื่อถือใ้เรื่องการปฏิบัติอยู่ตลอดเวลา

กึ่งนั้นเขาวงกตใ้ระดับประถมศึกษา ใ้รับการพัฒนาทางคานจริยธรรม
เป็นสำคัญ มิฉะนั้นเขาเหล่านี้อาจจะสร้างปัญหาใ้แก่สังคมต่อไปภายหน้าใ้

จากความสำคัญของปัญหาใ้กล่าวข้างต้น จะเห็นใ้ว่าการจัดการศึกษาใ้
ระดับประถมศึกษาคานหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ใ้เน้นความสำคัญ
ใ้คานจริยธรรมของเขาวงกตเป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยจึงทอการศึกษาเกี่ยวกับความ
สัมพันธ์ของการใ้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับความรู้คานจริยศึกษา ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 ใ้โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยข้อมูลนี้อาจเป็นแนวทาง
แก่โรงเรียนและผู้ปกครองใ้การพัฒนาเขาวงกตคานจริยธรรมใ้เหมาะสมยิ่งขึ้น
ใ้ใ้ให้การจัดการศึกษาใ้ระดับประถมศึกษาบรรลุเป้าหมายของหลักสูตร ทั้งนี้เพราะ
การศึกษาใ้ระดับประถมศึกษาเป็นรากฐานเบื้องต้นที่สำคัญใ้การพัฒนาประเทศ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ใ้เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใ้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับความรู้คาน
จริยศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของการใ้เหตุผลเชิง
จริยธรรมกับความรู้คานจริยศึกษา ที่กำหนดเนื้อหาใ้ใ้ในหลักสูตรประถมศึกษา

พุทธศักราช 2521 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประจำภาคต้น

2. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคต้น ปีการศึกษา 2528

สมมติฐานของการวิจัย

1. เพียเจตและโคลเบอร์ก (อ้างถึงใน กวงเกื่อน พันธุนาวิน 2520 : 105) เชื่อว่าจริยธรรมของเด็กจะเจริญขึ้นตามความสามารถทางด้านความรู้ ความคิด และสติปัญญา และไซฟริง (Siefiring 1981 : 1560-1561-A) วิจัยพบว่าสติปัญญาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการพัฒนาทางการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม จากแนวคิดนี้ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยว่า

การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับความรู้ด้านจริยศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กัน

2. จากการวิจัยของ อาดิบ จันทร์พาณิชย์ (2524 : บทคัดย่อ) และ รัชฎฤทธิ์ พรหมมา (2524 : 177-178) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพศหญิงมีพฤติกรรมทางจริยธรรมสูงกว่าเพศชาย จากแนวคิดนี้ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยว่า

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศหญิง และ เพศชายมีความรู้ด้านจริยศึกษานแตกต่างกัน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมและแบบทดสอบความรู้ด้านจริยศึกษา ถือว่าเป็นแบบทดสอบที่มีความเชื่อถือได้ เพราะผ่านการตรวจจากผู้ทรงคุณวุฒิ มีการนำไปทดลองใช้และทำการวิเคราะห์แล้ว

2. นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ทำการทดสอบไต่ถามการ เรียนวิชาจริยศึกษา ที่กำหนดเนื้อหาไว้ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ประจำภาคต้นแล้ว

คำจำกัดความ

ความสัมพันธ์ หมายถึง ความเกี่ยวข้องของสัมพันธ์ หรือความมีส่วนร่วมกันของ การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับความรู้อ่านจริยศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลให้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำ หรือไม่กระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เหตุผลนั้นแสดงให้เห็นถึงเหตุจูงใจที่เกี่ยวข้อง กับคุณธรรมของบุคคล (ทองเทียน พันธุมนาวิณ 2520 : 5)

ความรู้อ่านจริยศึกษา หมายถึง ความรู้อ่านจริยศึกษาซึ่งครอบคลุมเนื้อหา จริยธรรมในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2521 ประจำภาคต้น ซึ่งมีเนื้อหาดังนี้

1. ความมีเหตุผลและมีความออกนอกถกถัน
2. ปฏิบัติตนเป็นผู้มีวินัย ในตนเองและปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย เสร็จเรียบร้อยทันกำหนดเวลา
3. มีความเมตตาากรุณา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ให้อภัยและเสียสละ
4. มีความซื่อสัตย์ พอใจในสิ่งที่ตนเมื่ออยู่ เคารพในสิทธิและความ เป็นเจ้าของของผู้อื่น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางของครูในการปรับปรุงการ เรียบนการสอนค่านจริยศึกษา ในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย
2. เป็นข้อมูลให้แก่ทางโรงเรียน และผู้ปกครอง ในค่านการอบรมเพื่อ พัฒนานักเรียนในค่านจริยธรรมให้เหมาะสมกับสภาพของบุคคล และสังคม
3. เป็นการชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาทางจริยธรรมเป็นส่วนสำคัญของการ วางแผนพัฒนาประเทศชาติ